

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoR/18/2025
Identifikačné číslo spisu:	2324201289
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2324201289.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej vo veci navrhovateľky - manželky (matky maloletých detí) Ing. B. T., narodenej XX. S. XXXX, D., K. XXXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s.r.o., Bratislava, Ďumbierska 3F, IČO: 36 836 460, a manžela navrhovateľky (otca maloletých detí) Ing. I. T., narodeného XX. S. XXXX, D., K. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Chrenkom, Trnava, Hlavná 25 a advokátkou JUDr. Ivanou Zmekovou, PhD., Bratislava, Zámocká 18, o návrhu na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov na čas po rozvode manželstva k deťom: C. T., narodenému XX. M. XXXX, toho času už plnoletý, zastúpenému advokátskou kanceláriou Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s.r.o., Bratislava, Ďumbierska 3F, IČO: 36 836 460, T.L. T., narodenej XX. K. XXXX a D. T., narodenému XX. D. XXXX, zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta, vedenom na Okresom súde Galanta pod sp. zn. 5P/49/2024, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. mája 2025 sp. zn. 12CoP/31/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 01. októbra 2024 č. k. 5P/49/2024-99 rozhodol tak, že:

„I. Manželstvo navrhovateľky Ing. B. T., rod. E., nar. XX. X. XXXX a manžela navrhovateľky Ing. I. T., nar. XX. X. XXXX, uzavreté dňa XX. X. XXXX, zapísané v knihe manželstiev matričného úradu X. D., zväzok IV., ročník 2004, strana 44, por. č. 1, rozvádza.

II. Maloleté dieťa C. T. a maloleté dieťa T. T.Ň. a maloleté dieťa D. T. sa zveruje do osobnej starostlivosti matky, pričom obaja rodičia budú maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok v bežných veciach.

III. Otec je povinný platiť výživné na maloleté dieťa C. T. v sume 181 eur mesačne vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku a okrem toho otec je

povinný sumu 30 eur mesačne zasielať na osobitný účet maloletého dieťaťa za účelom tvorby úspor s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku.

IV. Otec je povinný platiť výživné na maloleté dieťa T.L. T. v sume 163 eur mesačne vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku a okrem toho otec je povinný sumu 30 eur mesačne zasielať na osobitný účet maloletého dieťaťa za účelom tvorby úspor s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku.

V. Otec je povinný platiť výživné na maloleté dieťa D. T. v sume 152 eur mesačne vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku a okrem toho otec je povinný sumu 30 eur mesačne zasielať na osobitný účet maloletého dieťaťa za účelom tvorby úspor s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku.

VI. Matka je povinná v lehote do 7 pracovných dní od právoplatnosti tohto rozsudku zriadiť každému z maloletých detí osobitný bankový účet na meno maloletého dieťaťa, pričom na nakladanie s prostriedkami na bankovom účte maloletého dieťaťa je potrebný súhlas súdu, a matka je povinná oznámiť otcovi číslo týchto bankových účtov do 7 pracovných dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VII. Styk otca s maloletým dieťaťom C. T. a s maloletým dieťaťom T. T. sa neupravuje.

VIII. Otec je oprávnený stýkať sa s maloletým dieťaťom D. T. každý nepárny kalendárny týždeň vždy v sobotu od 8:00 hod. do 19:00 hod. a v nedeľu od 8:00 hod. do 19:00 hod., s tým, že otec si maloleté dieťa v stanovenom čase prevezme v mieste bydliska matky a v stanovenom čase maloleté dieťa odovzdá späť matke v mieste bydliska matky.

IX. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

1.1. Okresný súd právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 22, § 23 ods. 1, 2, 3, § 24 ods. 1, 3, 5, § 62 ods. 1 až 6, § 75 ods. 1 z. č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“). Vecne dôvodil, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania s poukazom na výpoveď navrhovateľky na pojednávaní a na výpoveď manžela navrhovateľky na pojednávaní dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky k rozvodu manželstva účastníkov.

1.2. Na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd o úprave výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva k maloletým deťom pochádzajúcim z manželstva rozhodol tak, že maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti ich matky, pričom obaja rodičia ich budú zastupovať a spravovať ich majetok. Matka ako navrhovateľka žiadala na čas po rozvode manželstva maloleté deti zveriť do jej osobnej starostlivosti, manžel navrhovateľky čiastočne súhlasil so zverením matke pri maloletých deťoch C. a T., pričom maloleté deti sa nachádzajú v osobnej starostlivosti svojej matky od opustenia spoločnej domácnosti navrhovateľkou. Všetky maloleté deti prejavili záujem byť zverené do starostlivosti matky, čo je zrejme zo správy kolízneho opatrovníka zo dňa 27. 09. 2024, pričom zo strany kolízneho opatrovníka neboli súdu signalizované žiadne nedostatky v poskytovanej starostlivosti o maloleté deti zo strany matky. Navrhovateľka žiadala neupraviť styk otca s maloletým dieťaťom, pričom otec súhlas s tým, aby sa pri maloletých deťoch C. a T. neupravil styk, kde maloleté deti C. a T. prejavili vôľu, aby nebol upravený styk s otcom, čo je zrejme zo správy kolízneho opatrovníka zo dňa 27. 09. 2024. Preto súd styk otca s maloletými deťmi C. a T. na čas po rozvode manželstva neupravil. Pri maloletých deťoch C. a T. súd poukazuje na ich vyšší vek, a preto rešpektoval ich názor. Pri maloletom dieťati D. súd poukazuje na jeho nižší vek, ale nejde o predškolský vek, kde súd považoval za potrebné v najlepšom záujme maloletého dieťaťa zachovať aspoň minimálny styk otca s maloletým dieťaťom, pričom je zrejme, že striedavá osobná starostlivosť nie je možná, nakoľko maloleté dieťa odmieta striedavú starostlivosť, čo je zrejme zo správy kolízneho opatrovníka zo dňa 27. 09. 2024 a čo je podporené správou Liberate o.z. zo dňa 11. 06. 2024 a správou z psychologického vyšetrenia zo dňa 02. 09. 2024, ale maloleté dieťa Samuel akceptuje styk s otcom, čo je zrejme zo správy kolízneho opatrovníka zo dňa 27. 09. 2024. Preto súd upravil styk otca s maloletým dieťaťom cez nepárny víkend bez prespatia tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku. Súd nezistil relevantný dôvod na rozdeľovanie súrodencov, nakoľko maloleté dieťa D. má právo aj na rozvíjanie svojich emocionálnych vzťahov k súrodencom. V tomto prípade neexistujú také výnimočné okolnosti, že by maloleté deti rodičov vyrastali už dlhší čas oddelene a navykli si už na určité výchovné prostredie, alebo že by oddelená výchova nevedla k strate vzájomného sústavného kontaktu maloletých detí a prispela by k úprave vzťahov rodičov a k uľahčeniu výchovného pôsobenia obidvoch rodičov voči spoločným deťom. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7CoP/58/2016 zo dňa 15. 12. 2016). Striedavá osobná starostlivosť by nebola v záujme maloletého dieťaťa a striedavou osobnou starostlivosťou oboch rodičov

by neboli lepšie zabezpečené potreby maloletých detí. Súd zistil, že vychádzajúc z výpovede matky na pojednávaní matka ako učiteľka z hľadiska svojho vzdelania a pracovných skúseností má lepšie predpoklady na výchovu maloletých detí ako otec, ktorý pracuje v bankovníctve. Súd zistil, že maloleté deti majú lepšie vzťahové väzby s matkou ako s otcom, čo je zrejmé zo správy kolízneho opatrovníka zo dňa 27. 09. 2024.

1.3. Súd pri určení výživného od otca vychádzal z nákladov maloletých detí vyčíslených v návrhu na začatie konania od matky a modifikovaných matkou vo výpovedi na pojednávaní, ktoré otec vo svojej výpovedi na pojednávaní, s výnimkou príspevku na rekonštrukciu domu 1.000 eur, odsúhlasil. V prípade maloletého dieťaťa D. 60 % nákladov znížených o prídavok na dieťa predstavovalo po zaokrúhlení nahor 152 eur. V prípade maloletého dieťaťa T. 60 % nákladov znížených o prídavok na dieťa predstavovalo po zaokrúhlení nahor 163 eur. V prípade maloletého dieťaťa C. 60 % nákladov znížených o prídavok na dieťa predstavovalo po zaokrúhlení nahor 181 eur. Súd musel zohľadniť aj 50 % nákladov na plnoleté dieťa C. v sume 235 eur. Keďže to majetkové pomery otca umožňujú, súd aplikoval aj tezauráciu výživného v zmysle § 63 odsek. 3 ZR, a to po 30 eur mesačne pre každé maloleté dieťa na tvorbu úspor. Takto otec celkovo vynaloží pre 3 maloleté deti a 1 plnoleté dieťa 821 eur na výživné. Súd pri určení výživného vychádzal aj z čistého priemerného mesačného príjmu otca vo výške 3.602,66 eur, z ktorého príjmu podľa ustálenej súdnej praxe výživné tvorí 20 % - 30 % na všetky vyživovacie povinnosti, pričom 20 % strop výživného predstavuje 720,53 eur a 30 % strop výživného predstavuje 1.080,80 eur. Súd zohľadnil dobrý zdravotný stav maloletých detí a nižšie výdavky maloletých detí, hoci celkový počet sú 4 deti. Tu je potrebné pripomenúť, že týmto spôsobom bude mať otec vytvorený finančný priestor, v prípade že sa maloleté deti s otcom stretnú, aby maloletým deťom objednal výlet alebo kúpil potrebnú vec.

1.4. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol v zmysle § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, lebo neboli zistené žiadne osobitné dôvody.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 28. mája 2025 sp. zn. 12CoP/31/2025 na odvolanie matky, otca a plnoletého C. T. rozhodol tak, že:

„I. Odvolací súd odvolacie konanie v napadnutých častiach rozvodu manželstva (výrok I.), zverenia maloletej T. do osobnej starostlivosti matky, zastupovania a spravovania majetku maloletých detí T. a D. (výrok II.) a v časti kde ostal styk maloletej Kataríny neupravený (výrok VII.) z a s t a v u j e.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, kde súd zveril maloletého Samuela do osobnej starostlivosti matky (výrok II.) p o t v r d z u j e.

III. Odvolanie matky voči rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia vyživovacej povinnosti na syna Mateja (výrok III.) o d m i e t a.

IV. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia vyživovacej povinnosti na plnoletého C. (výrok III.) m e n í tak, že otec je povinný prispievať na výživu plnoletého C. sumu 360,-eur mesačne vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám plnoletého C., počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva.

V. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia vyživovacej povinnosti na maloletú T. (výrok IV.) m e n í tak, že otec je povinný prispievať na výživu maloletej T. sumu 330,-eur mesačne vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky maloletej, počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva.

VI. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia vyživovacej povinnosti na maloletého D. (výrok V.) m e n í tak, že otec je povinný prispievať na výživu maloletého D. sumu 260,-eur mesačne vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky maloletého, počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva.

VII. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v závislom výroku VI. z r u š u j e.

VIII. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti úpravy styku otca s maloletým D. (výrok VIII.) a v časti náhrady trov konania (výrok IX.) r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c í a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.“

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v časti zverenia maloletého D. vecne správny a je dôvodné ho v tejto časti potvrdiť (§ 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku), v časti určenia vyživovacej povinnosti je potrebné ho zmeniť (§ 388 Civilného sporového poriadku), v

časti úpravy styku otca s maloletým D. zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie, v časti odvolania matky ohľadom vyživovacej povinnosti k plnoletému C. odmietnuť a vo zvyšnej časti konanie zastaviť.

2.2. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zverenia maloletého D. matke, s poukazom na ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny. Podľa odvolacieho súdu pre vyriešenie predmetnej veci bolo podstatné posúdenie otázky najlepšieho záujmu dieťaťa v situácii, keď sa rozhoduje o jeho zverení do starostlivosti na čas po rozvoze rodičov. Ako je uvedené vyššie, pre rozhodnutie vo veci samej bolo podstatné zistenie najlepšieho záujmu dieťaťa, ktorý druh osobnej starostlivosti a ktorého z rodičov je v ich najlepšom záujme. Navyše, odvolací súd poukazuje nielen na názor maloletých (aj maloletej T.L., ktorý zohľadnil aj súd prvej inštancie), ale aj nefunkčnú komunikáciu medzi rodičmi, ktorá je prekážkou nariadenia striedavej starostlivosti. Odvolací súd poukazuje na to, že schopnosť rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom je jedným zo zásadných predpokladov pri nariadení striedavej starostlivosti, nakoľko ide o pomerne komplikovaný a logisticky neustále náročný proces, kedy je pre potreby detí nevyhnutná funkčná komunikácia a spolupráca medzi rodičmi, čo v danom prípade chýba. (viď. aj NS SR sp. zn. 2CdoR/9/2024 z 26. 09. 2024) Súd posudzuje najlepší záujem z pohľadu detí a súd prvej inštancie dospel k tomu, že prebiehajúci model s osobnou starostlivosťou matky je v súčasnosti v najlepšom záujme maloletého, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd.

Pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dokazovanie, nedopustil sa pochybenia, z vykonaného dokazovania mal dostatočne preukázané, že v danom prípade s ohľadom na najlepší záujem maloletého D. je jeho zverenie do osobnej starostlivosti matky správne. Na uvedenom nič nemohlo zmeniť ani dôkazy predložené otcom v odvolacom konaní a na ktoré odvolací súd neprihliadol, keď nemohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. Je nutné tiež poukázať na to, že maloletý D. je naviazaný na súrodencov, hoci sú v inej vekovej kategórii, avšak ich vplyv na maloletého je nepochybný a pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoP/33/2021, odvolací súd pripomína, že vždy treba skúmať, či sú splnené podmienky na striedavú starostlivosť s ohľadom na najlepší záujem maloletého, pričom poukazuje aj na individuálnosť každého prípadu. Skutočnosť, že otec má lepšie bytové podmienky ako matka, nakoľko žije v rodinnom dome, ktorý patrí do BSM a matka aj s deťmi u svojej matky sú irelevantné s ohľadom na okolnosti prípadu, pokiaľ je o maloletého D. postarané, keď opak preukázaný nebol.

2.3. V súvislosti s určením výšky výživného odvolací súd poukazuje na skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, z ktorého vyplynulo, že maloleté deti (i plnoletý syn C.) pochádzajú z manželského vzťahu rodičov. Z vykonaného dokazovania bolo zistené, že otec má čistý mesačný príjem ako zamestnanec v L.O. J. D. vo výške 3.602,66 eur (č. l. 54) a matka má čistý mesačný príjem ako zamestnanec zo X. Š. E. Š. vo výške 1.278,18 eur (č. l. 64). Ako ďalej zistil súd prvej inštancie otec je zaťažený celkovo 4 vyživovacími povinnosťami a spoluvlastní (BSM) rodinný dom v D. a auto Citroen C4 Picasso. Matka je zaťažená celkovo 4 vyživovacími povinnosťami a spoluvlastní (BSM) rodinný dom v D. a auto Citroen C4 Picasso, toho času i s deťmi býva u svojej matky. V prejednávanej veci pri zohľadnení otcovho priemerného čistého mesačného príjmu vo výške cca 3.600 eur, považoval odvolací súd za primerané určenie výživného na maloletého D. na sumu 260 eur, maloletej T. 330 eur a plnoletého C. 360 eur, čo aj po zohľadnení výživného na najstaršieho syna C. cca 450 eur, predstavuje 39 % z príjmu otca. Hoci aplikačná prax je 20 - 30% čistého príjmu povinného rodiča na všetky ním vyživované osoby, vzhľadom na počet vyživovacích povinností rodičov, ale aj výrazný rozdiel v príjme matky a otca detí, čo sa odráža aj v ich životnej úrovni, mal odvolací súd za to, že vyššie stanovená výška vyživovacej povinnosti je primeraná s potenciálom zvyšovania do budúcnosti. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že otec sa nepodieľa na výžive detí okrem výživného žiadnym spôsobom a odvolací súd prihliadol aj na to, že styk s otcom neprebíha. Avšak i v prípade širšieho styku otca s maloletým D., s ohľadom na individuálnosť prípadu, je možné súdom určené výživné považovať za adekvátne aj u maloletého D., ktoré je samozrejme možné korigovať do budúcnosti. Otec nepoprel, že by do rozvodu manželstva neprispieval na výživu detí cca 1.200 eur, a pokiaľ aj argumentuje tým, že nie jeho vinou styk s deťmi neprebíha, reálne sa styk nerealizuje, preto s ohľadom na vyššie uvedené, je v možnostiach a schopnostiach otca výživné platiť tak, ako bolo určené odvolacím súdom.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že výrok o výživnom na tvorbu úspor maloletého dieťaťa spoločne s bežným výživným tvorí neoddeliteľný celok. Pokiaľ teda bolo ostatným rozhodnutím

upravené okrem bežného výživného aj výživné na tvorbu úspor, je potrebné v rámci rozhodovania o zmene vyživovacej povinnosti povinného rodiča k maloletému dieťaťu rozhodnúť o výživnom komplexne, t. j. vrátane časti výživného určeného na tvorbu úspor. Z uvedeného dôvodu, keďže odvolací súd zmenil výrok o výške vyživovacej povinnosti, bez tvorby úspor, výrok VI. je nadbytočný.

3. Proti vyššie uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie otec (ďalej ako „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodil z ust. § 420 písm. f) CSP.

3.1. Otec zosumarioval podstatné nedostatky v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces nasledovne:

- odvolací súd nevykonával navrhované dôkazy, ktoré by preukazovali podstatné skutočnosti dôležité pre rozhodnutie v merite veci, resp. neprikázal súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie, a to najmä znalecké dokazovanie, ktoré je vo vzťahu k opozitným tvrdeniam účastníkov konania, k tvrdeniu matky o násilí v rodine, k tvrdeniu otca o manipulácii maloletého matkou, k absolútnej zmene postoja maloletého voči otcovi od času, kedy je vo výlučnom výchovnom prostredí matky kľúčové;
- odvolací súd neskúmal skutočný príjem otca a matky;
- odvolací súd sa nezaoberal s podaniami otca a ani s dôkazmi (najmä potvrdením o príjme), ktoré predložil;
- odvolací súd rozhodoval na základe neaktuálnych majetkových pomerov rodičov, čím došlo k porušeniu ust. § 217 ods. 1 CSP;
- odvolací súd len prevzal bez ďalšieho tvrdenia sumy o príjmoch rodičov a výdavkoch detí z rozhodnutia súdu prvej inštancie;
- odvolací súd svoje rozhodnutie opieral v pomerne veľkej časti len o všeobecné konštatovania a premisy, čo nemožno považovať za dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia;
- odvolací súd sa nezaoberal tvrdeniami otca ohľadne jeho príjmu, príjmu matky, nemožnosti osobne sa starať o deti, o neumožňovaní styku/osobnej starostlivosti o deti, na tieto tvrdenia ani len neprihliadal;
- odvolací súd určil výšku výživného v likvidačnej sume a ďaleko presahujúcej rámec vyživovacej povinnosti povinného rodiča;
- odvolací súd navýšil výživné nepomerne oproti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, hoci vychádzal z tých istých tvrdení a dôkazov, ako súd prvej inštancie (hoci bol povinný zohľadniť aj ďalšie otcom predložené);
- odvolací súd určil výživné aj v prípade maloletého D., o ktorého styku s otcom nie je právoplatne rozhodnuté, ktorá skutočnosť značne determinuje výšku výživného;
- odvolací súd rozhodol o výživnom na plnoleté dieťa (C.) v tomto konaní;
- odvolací súd nerozhodol o zročnom výživnom;
- odvolací súd neupravil bežné výživné a výživné na tvorbu úspor tak, ako súd prvej inštancie, no s výživným na tvorbu úspor zaplatených otcom sa nevysporiadal;
- odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné, čo z neho robí rozhodnutie arbitrárne;
- odvolací súd konal v rozpore s najlepším záujmom maloletých detí.

3.2. Zohľadňujúc vyššie uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie a aj rozhodnutie odvolacieho súdu nielenže nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, je v rozpore so skutočným stavom, so záujmom maloletých detí, ale tiež nie je vôbec dostatočným spôsobom odôvodnené, čo z týchto rozhodnutí robí rozhodnutia nepreskúmateľné.

3.3. Dovolateľ je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno považovať za dostačujúce. Z predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu nie je vôbec zrejmé, ako sa odvolací súd vysporiadal s námietkami otca (uvedenými vyššie, ako aj v podanom odvolaní, jeho vyjadrení, doplnení odvolania, vyjadrení k odvolaniu matky). Trvá na tom, že jeho námietkam odvolací súd nevenoval absolútne žiadnu pozornosť, pričom neuviedol, z akého dôvodu nepovažoval uvádzané skutočnosti a dôkazy za podstatné pre rozhodnutie a bez ďalšieho sa jednoducho stotožnil s (takmer celou) argumentáciou súdu prvej inštancie.

3.4. Otec navrhol, aby dovolací súd v zmysle ust. § 449 ods. 1 a § 450 CSP v dovolaní napadnutej časti zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 12CoP/31/2025-341 zo dňa 28. 05. 2025 a vec vrátil odvolaciemu súdu, resp. súdu prvej inštancie, na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Matka maloletých a plnoletý C. T. vo vyjadrení zo dňa 20. 10. 2025 navrhli dovolanie otca odmietnuť,

resp. zamietnuť. Kolízny opatrovník maloletých sa k dovolaniu otca nevyjadril.

5. Konania v niektorých rodinnoprávných veciach sa od 01. júla 2016 riadi ustanoveniami CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v § 76 a § 77a obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania v posudzovanej veci; prípustnosť podaného dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie otca je potrebné zamietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) má dovolací súd za to, že dovolaateľ namieta existenciu vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolač dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov [porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03]. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Podstatou dovolania otca cez § 420 písm. f) CSP je namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, jeho nepreskúmateľnosť a vady v dokazovaní v oblasti zverenia maloletého D. do osobnej starostlivosti matky a výške vyživovacej povinnosti otca v prospech všetkých troch detí. Najvyšší súd tak skúmal, či dovolacie námietky otca sú spôsobilé založiť dôvodnosť dovolania.

12. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12.1. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. Predmetom konania v danej veci bol návrh matky na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva. Okresný súd manželstvo matky a otca rozviedol a práva a povinnosti rodičov k deťom upravil tak, že maloleté deti T. a D. zveril do osobnej starostlivosti matky. Syn C. sa medzičasom stal plnoletým, zverenie do osobnej starostlivosti rodiča preto okresný súd neupravil. Súčasne rozhodol o vyživovacej povinnosti otca v prospech všetkých troch detí v rozpätí 20% - 30% z jeho čistého priemerného mesačného príjmu a určil otcovi povinnosť tvorby úspor. Styk otca s maloletým okresný súd upravil len vo vzťahu k D.. Odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu podali matka, otec a plnoletý C.. Po vykonaní dispozičných úkonov zo strany otca ostala predmetom odvolacieho konania otázka zverenia maloletého D. do osobnej starostlivosti matky a vyživovacia povinnosť otca v prospech detí. Odvolací súd potvrdil zverenie maloletého D. do osobnej starostlivosti matky, výroky o výživnom zmenil tak, že zvýšil vyživovaciu povinnosť otca v prospech všetkých detí bez potreby teaurácie výživného. Zároveň zrušil výrok prvostupňového súdu o úprave styku otca s maloletým D. a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Rozhodnutie v tejto časti považoval za nepreskúmateľné vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie takto formulovanej úpravy.

13.1. Dovolací súd po preskúmaní spisu konštatuje, že prvostupňový súd vykonal rozsiahle dokazovanie vo veci úpravy práv a povinností k maloletým. Na margo námietky otca o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých, pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP je vo všeobecnosti možné považovať to, že odvolací súd rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, avšak v tomto prípade tomu tak nie je.

13.2. Prvostupňový súd dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo je požiadavka otca o zverení maloletého D. do striedavej starostlivosti oboch rodičov nedôvodná. Z bodu 45 až 50 odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu je tiež zrejmé, čo viedlo súd k rozhodnutiu o zverení maloletého do osobnej starostlivosti matky. Odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny v tejto časti potvrdil. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v jednotlivostiach naň poukázal. Na právne významné námietky otca odvolací súd reagoval v bode 59

odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pričom otcovi správne v bode 62 pripomenul, že pre vyriešenie predmetnej veci bolo podstatné posúdenie otázky najlepšieho záujmu dieťaťa. Tiež uviedol, že pri posudzovaní, ktorý druh osobnej starostlivosti je v najlepšom záujme maloletých bral ohľad „...nielen na názor maloletých (aj maloletej T., ktorý zohľadnil aj súd prvej inštancie) ale aj nefunkčnú komunikáciu medzi rodičmi, ktorá je prekážkou nariadenia striedavej starostlivosti. Odvolací súd poukazuje na to, že schopnosť rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom je jedným zo zásadných predpokladov pri nariadení striedavej starostlivosti, nakoľko ide o pomerne komplikovaný a logisticky neustále náročný proces, kedy je pre potreby detí nevyhnutná funkčná komunikácia a spolupráca medzi rodičmi, čo v danom prípade chýba. (viď. aj NS SR sp. zn. 2CdoR/9/2024 z 26. 09. 2024)“.

13.3. Odvolací súd zmenil výroky o vyživovacej povinnosti otca v prospech detí tak, že výšku výživného zvýšil. Odôvodneniu zmeny výšky výživného sa odvolací súd venoval v bodoch 68 až 82 rozsudku. Podľa odvolacieho súdu výživné na maloletého D. v sume 260 eur, maloletú T. v sume 330 eur a plnoletého C. v sume 360 eur je primerané, a to aj po zohľadnení výživného na najstaršieho syna C. cca 450 eur, a predstavuje 39 % z príjmu otca. Potrebu zvýšenia odôvodnil tak, že „...Hoci aplikačná prax je 20 - 30% čistého príjmu povinného rodiča na všetky ním vyživované osoby, vzhľadom na počet vyživovacích povinností rodičov, ale aj výrazný rozdiel v príjme matky a otca detí, čo sa odráža aj v ich životnej úrovni, mal odvolací súd za to, že vyššie stanovená výška vyživovacej povinnosti je primeraná s potenciálom zvyšovania do budúcnosti. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že otec sa nepodieľa na výžive detí okrem výživného žiadnym spôsobom a odvolací súd prihliadol aj na to, že styk s otcom neprebíha. Avšak i v prípade širšieho styku otca s maloletým D., s ohľadom na individuálnosť prípadu, je možné súdom určené výživné považovať za adekvátne aj u maloletého D., ktoré je samozrejme možné korigovať do budúcnosti. Otec nepoprel, že by do rozvodu manželstva neprispieval na výživu detí cca 1.200 eur, a pokiaľ aj argumentuje tým, že nie jeho vinou styk s deťmi neprebíha, reálne sa styk nerealizuje, preto s ohľadom na vyššie uvedené, je v možnostiach a schopnostiach otca výživné platiť tak ako bolo určené odvolacím súdom.“ Citoval uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/6/2020 z 31. marca 2021, v zmysle ktorého určenie výšky výživného pre maloleté dieťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach.

13.4. Dovolací súd tak konštatuje, že námietka otca o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu je nedôvodná. Zároveň dovolací súd uvádza, že odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších stupňov v celku poskytuje odpoveď na všetky podstatné argumenty strán. Súdov vysvetlili, akým spôsobom a z akých dôvodov dospeli ku konkrétnemu rozhodnutiu o zverení maloletého D. osobnej starostlivosti matky a určení vyživovacej povinnosti otca v prospech detí, ktoré skutkové tvrdenia účastníkov konania za použitia vyšetrovacieho princípu boli preukázané, ktoré ich argumenty považovali súdy za relevantné a ako vec právne posúdili. Preto nemožno hovoriť o ani o nepreskúmateľnosti dotknutých rozhodnutí, resp. arbitrárnosti (svojvôli) rozhodnutia.

13.5. Ohľadom právneho záveru súdov o úprave práv a povinností rodičov k deťom na čas po rozvode manželstva dovolací súd uvádza, že nie je pravdou, že by súdy nižších inštancií nereagovali v tejto súvislosti na zásadné námietky otca. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu jasne vyplýva, že súd vedel o námietkach otca, ale na ďalšiu argumentáciu účastníkov nepovažoval potrebou reagovať špecifickou odpoveďou, neprihliadol ani na dôkazy predložené v odvolacom konaní, a to z toho dôvodu, že nemohli zvrátiť rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutých častiach zverenia maloletého D. a určenia vyživovacej povinnosti k maloletým deťom a k plnoletému synovi (bod 83). Odvolací súd tiež podotkol, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov konania uvádzaných účastníkmi konania (bod 60).

13.6. Nedôvodná je aj námietka otca, že súdy rozhodli o výživnom v tomto konaní na C., ktorý je plnoletý. Dovolací súd konštatuje, že postup oboch súdov nižšieho stupňa bol správny. Poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. mája 2009 sp. zn. 5Cdo78/2009, v ktorom súd uviedol, že cit.: „Výživovacia povinnosť rodičov k deťom vyplýva priamo zo zákona (zákonná vyživovacia povinnosť), nie až z rozhodnutia súdu, ktorým sa splnenie tejto povinnosti ukladá povinnej osobe. Povinná osoba musí vždy, aj keď na úkor svojho minima, zabezpečiť výživu dieťaťa. Právo na

výživu vzniká dieťaťu narodením, je právom osobnej povahy, nie je ho možné preniesť na iného, a to ani na strane povinnej osoby. Ustanovenie § 62 ods. 1 Zákona o rodine zabezpečuje deťom výživné od ich rodičov do toho času, pokiaľ nie sú samy schopné sa živiť; nerozoznáva pritom deti maloleté a plnoleté a z hľadiska veku detí tieto nároky nediferencuje. Podľa predmetného zákona sú podmienky nároku maloletého aj plnoletého dieťaťa na výživné celkom rovnaké; vyživovacia povinnosť rodičov k deťom časovo končí vtedy, keď sú samy schopné zarábať (sa živiť). Rozhodnutie súdu, ktorým bolo rodičom určené výživné pre maloleté dieťa za jeho maloletosti, nestráca účinky po nadobudnutí plnoletosti dieťaťa; v takom prípade netreba podávať nový návrh na určenie výživného, ak podmienky pre určenie vyživovacej povinnosti naďalej trvajú.“ Z predmetného rozhodnutia ďalej vyplýva aj to, že dieťa, ktoré v priebehu konania o výživné nadobudne plnoletosť, môže podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu o výživnom aj za čas, kedy bolo ešte maloleté a plnenie dávok výživného, ktoré sa stali splatnými počas neplnoletosti dieťaťa, rovnako ako dávok, ktoré sa stali splatnými po nadobudnutí plnoletosti, uloží súd povinnej osobe priamo voči dieťaťu; to sa týka aj nedoplatkov výživného za čas pred plnoletosťou (porovnaj napr. R 67/1967, R 2/1985, Zborník III, str. 308 a pod.). Je zrejmé, že odvolací súd sa týmto právnym názorom dôsledne riadil a výživné určil poukazovať priamo k rukám plnoletého C.. V odvolacom konaní plnoletý C. vystupoval sám, v zastúpení advokátom matky.

13.7. K námietke otca, že odvolací súd nerozhodol o zročnom výživnom a nevysporiadal sa s výživným na tvorbu úspor zaplateným otcom na základe výroku prvostupňového súdu dovolací súd uvádza, že spôsobilým predmetom dovolania môže byť len konkrétny (existujúci) výrok, ktorý tvorí súčasť výrokovej časti rozhodnutia odvolacieho súdu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/236/2004). Z toho vyplýva, že ak odvolací súd nerozhodol o celom predmete konania, v tomto prípade o zročnom výživnom, hoci tak bol povinný urobiť, nemôže sa dotknutá strana domáhať nápravy tohto nedostatku prostredníctvom dovolania. Prostriedkom nápravy nie je dovolanie, ale návrh na doplnenie rozsudku podľa § 225 CSP. Inak povedané, predmetom dovolania môže byť iba výrok, ktorý bol odvolacím súdom vydaný, a nie výrok neexistujúci (Civilný sporový poriadok, 2. vydanie, 2022, s. 1525 - 1567: J. Bajánková, K. Gešková). Dovolací súd uzatvára, že predmetom dovolacieho prieskumu tak nemôže byť neexistujúci výrok o zročnom výživnom.

14. Vo vzťahu k námietke otca o nevykonaní navrhnutých dôkazov dovolací súd konštatuje, že z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že súdy nižších inštancií v rámci zisťovania skutočného stavu veci (§ 35 CMP) postupovali v súlade so základnými princípmi civilného mimosporového konania. Zároveň poukazuje na bod 64 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý odôvodňoval, prečo súdy nevykonali dôkaz znaleckým posudkom: „Z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že pokiaľ súd prvej inštalácie nevykonal navrhnuté dokazovanie, nedopustil sa pochybenia, z vykonaného dokazovania mal dostatočne preukázané, že v danom prípade s ohľadom na najlepší záujem maloletého D. je jeho zverenie do osobnej starostlivosti matky správne. Na uvedenom nič nemohlo zmeniť ani dôkazy predložené otcom v odvolacom konaní a na ktoré odvolací súd neprihliadol, keď nemohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. Je nutné tiež poukázať na to, že maloletý D. je naviazaný na súrodencov, hoci sú v inej vekovej kategórii, avšak ich vplyv na maloletého je nepochybný a pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoP/33/2021, odvolací súd pripomína, že vždy treba skúmať, či sú splnené podmienky na striedavú starostlivosť s ohľadom na najlepší záujem maloletého, pričom poukazuje aj na individuálnosť každého prípadu. Skutočnosť, že otec má lepšie bytové podmienky ako matka, nakoľko žije v rodinnom dome, ktorý patrí do BSM a matka aj s deťmi u svojej matky sú irelevantné s ohľadom na okolnosti prípadu, pokiaľ je o maloletého D. postarané, keď opak preukázaný nebol.“ Dovolací súd sa s týmto postupom súdov nižšieho stupňa stotožňuje.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že v hodnotení dôkazov súdmi nižších inštancií nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Pre úplnosť uvádza, že nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nižšími súdmi bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe súdu, pretože (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP

nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999), ako aj viaceré jeho rozhodnutia (napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávajú názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná (bez ďalšieho) za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania.

16. Okrem toho, dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

17. Z vyššie uvedeného sumáru vyplýva, že zo strany súdov nižšieho stupňa nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že dovolanie otca podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Z uvedeného dôvodu preto dovolanie dovolateľa podľa ustanovenia § 448 zamietol.

18. Dovolací súd žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 52 CMP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.